

Kateřina Veteřníková

MADAGASKAR

bez cestovky

aneb

Kdo by se utíral?

Kateřina Vetešníkuvá

MADAGASKAR BEZ CESTOVKY

aneb

Kdo by se utíral?

Foto: Daniela Traplová

Chtěli byste se na Madagaskar podívat a nevíte, co od toho čekat? Nebo sbíráte síly pro svoji první velkou cestu a hodila by se vám trocha motivace? Anebo prostě rádi cestujete a chcete si čtením zkrátit čekání na nové zážitky? Pak jsem tuto knihu napsala právě pro vás!

Ať už je váš důvod jakýkoli, pojdte se mnou vyrazit osm tisíc kilometrů daleko na ten nádherný ostrov a prožijme to dobrodružství společně. Třeba vás překvapí, co tam překvapilo mě, snad se u toho taky trochu pobavíte a jako bonus budete mít možnost spatřit místní krásy objektivem mé spolucestovatelky Daniely Traplové.

Poděkování

Největší poděkování náleží mé rodině. Především díky vám jsem tam, kde jsem, a taková, jaká jsem. Ačkoli jste se o mě až nesmyslně báli, podpořili jste mě nejen v tomhle velkém dobrodružství, ale i v každé další pitomině, co jsem kdy vymyslela. Mám vás ráda.

Teri, obrovský dík směřuju také k tobě. Inspiruješ mě, motivuješ a slyšíš mě. Naše přátelství je pro mě neuvěřitelně vzácné. A to nemluvím o čase a energii, které jsi mi věnovala při tvorbě této knihy.

Jeden speciální vzkaz směřuji do Truhlářské, která je mně a Danče druhou rodinou: ♡

Je třeba zmínit ještě jména tří lidí, kteří kdyby kolem mě nebyli, tak by tato kniha nevznikla. Kačus, bytost plná positivity a báječného šilenství, jejíž rodinu prostě zbožňuju. Mikuláš, kterého si nesmírně vážím, ačkoli jsem stále nepřišla na to proč. A Evelína, jež mi ukázala, jak nebrat sebe ani život tak strašně vážně.

Dančo, vlastně Danul, díky za tvé krásné fotky a za společnou cestu!

A díky všem, kteří se na internetu podíleli na vzniku této knížky. Podpořili jste mě nejen finančně, ale i morálně, a toho si moc cením!

Děkuju vám.

Kdo by se utíral?

Znáte ten kreslený film Madagaskar? Kde se lev Alex, zebra Marty, žirafa Malman a hrošice Glorie ztratí v divočině? Moje kamarádka Danča ho před naší výpravou na Madagaskar neznala. Když jsme se na něj s lahví vína společně dívaly, při jedné scéně jí vyhrkly ze smíchu slzy do očí... Byly to hořkosladké slzy, protože jsme si plně uvědomily, že to nebude vlastně taková legrace...

Totíž, při oné osudné scéně se tahle čtyři ochočená zvířátka z americké zoo nedopatřením ocitnou na zdánlivě opuštěném ostrově, poprvé se setkají s místními lemury a Alex, lev z New

Yorku, se zarazí: „Divočina? Ne, okamžik, chlupáci... myslíš, takové to... bláto, chatrče a utírání listím a... tak?“ A místní lemuří král na to s lehkostí odvěti: „Kdo by se utíral? Chachacha!“ Hláška „kdo by se utíral“ se tak stala krycím jménem našich příprav na třítydenní cestu Madagaskarem.

Danča už po světě výletovala a v mých očích je to zkušená cestovatelka, ale já jsem docela obyčejná holka z města, která navštívila pár evropských metropolí, letadlem letěla dvakrát v životě, s cestovkou a delegátem, a jinak se válí u moře a připaluje si svoji sněhobílou kůži. Když někam jedu, většinou mě spatříte spíš jako určenou, v obličeji rudou blondýnku, co přes parkoviště táhne zavazadlo větší, než je ona sama, a na první zastávce si dokupuje kartáček na zuby, který nechala doma v koupelně. Sice jsem párkrát stanovala a lidé o mně dokonce říkají, že jsem holka do nepohody a umím si prý poradit, ale tohle není zrovna moje disciplína, mám totiž problém se sbalit i na kolo na jeden den na Šumavě.

Vidět Madagaskar patří mezi mé tři životní sny a rozhodla jsem se, že si ho po promoci na architektuře splním. Ani nevím, jak to celé začalo. Poprvé mezi námi s Dančou padlo slovo Madagaskar asi rok a půl před odletem a postupně to vykrytalizovalo v jasnou věc: vyrazíme spolu do divočiny.

Od začátku bylo zřejmé, že se vypravíme s batohem po vlastní ose prozkoumat nejhezčí místa ostrova. Prozkoumaly jsme cestopisy, průvodce, fotky a mapy a shodly se na základní věci: poletíme začátkem dubna, hned po období dešťů, ještě před turistickou sezónou. Zbytek poladíme na místě podle toho, jak kde

bude. A pak následovalo všechno to, co takové cestě předchází: letenky, očkování, nový pas, uklidňování rodiny, že se vrátím živá a zdravá, a samozřejmě nákup vybavení.

Symbolicky jsme koupily let na prvního dubna, že to bude docela dobrý aprílek.

Přípravy a výbava

Nevíme, co čekat, ale víme, že chceme být připravené – stěžejní je lékárnička vybavená spoustou nadstandardních věcí na předpis a balíčky probiotik, protože dle našich informací to tam se zdravotní péčí není nijak valné.

Moje kamarádka Terka, která chodí po horách a cítí se v nich jako doma, mi dává lekci, jak si dobře zabalit. Za to jsem jí neskutečně vděčná a myslím, že mě v mnohém zachraňuje. Do mé staré krosny, kterou jsem svého času koupila za pět stovek ve výprodeji, se musí vejít spousta vybavení: spacák, karimatka, půlka stanu, repelenty, moskytiéra a milion dalších nezbytností a oblečení. Sice tam bude tropické horko, ale zároveň v horách bude v noci chladno, takže to musí být hezky univerzální.

Týden před odletem zkušebně cpu věci do krosny a nechávám si radit, co a jak uspořádat, abych měla v krosně pořádek. To je prý základ: vědět, kde co mám. Nejdříve se společně zamýšlíme nad tím, kdy budu které věci potřebovat a jaké místo jim v krosně najít. Důležité je, aby bylo po ruce to, co je potřeba rychle vyndat, a zbytek mít trochu smysluplně roztříděný podle hmotnosti. Z dobrých rad se mi točí hlava, ale vím, že se budou hodit.

Když krosně s námahou zapínám přezky a Terka se na mě nadšeně usmívá, zastavuje se mi dech a dochází mi, že uvnitř rozhodně nejsou všechny věci! Při představě, že nakonec na krosnu navěším ještě vodu na celý den, se mi bolestivě prohýbají záda.

Ještě je prý potřeba ji správně seřadit. A když mi už na zádech správně sedí, panika zase trochu mizí.

Poslední týden příprav je neuvěřitelně hektický. Musím zařadit ještě milion věcí, včetně těch vpráci. Musím předat projekty kolegům a to tak, aby mě nejlépe tři týdny vůbec nepotřebovali kontaktovat. Plánuji si výlet užít odštížená od všech sítí, takže s sebou беру starý tlačítkový telefon. Vzhledem k tomu, že ne všude bude dostupná elektřina, je to i takové bezpečnostní opatření. Chytré telefony vůbec nic nevydrží.

A tak poslední odpoledne před odletem odcházím z pražské projekční kanceláře jako poslední, navíc s pocitem, že jsem určitě na něco zapomněla. Cestou ke známé pro stan si to radši v hlavě ještě kontroluju: je nastavená automatická odpověď v mailu, dovolenou a termín návratu jsem nahlásila, kytky mi snad taky zalejou a náhradní sluchátka z pracovního stolu mám v kapse. Na zádech mám batoh plný věcí, které bych ještě mohla potřebovat zabalit, a přes rameno tašku s tím, co se do něj nevešlo.

Na druhé rameno házím batoh se stanem a odebírám se autobusem domů k rodičům, na Mělník, kde už na mě čeká krosna a pokoj plný věcí, které by se do ní měly vejít. Nevím, jestli mám podlomená kolena pod tíhou všech těch předmětů nebo spíš myšlenek a obav, ale fyzicky se mi propadají. V takovémhle stavu jsem byla naposled u inženýrských státnic.

Doma usedám úplně zničená ke stolu a mamka přede mě staví panáka a večeři. Nejdřív se musím najíst a teprve pak půjdu balit. S velkým hrnkem ultrasilného turka se nořím do svého pokoje a

začínám počítat minuty. Odlétáme v sedm ráno z Ruzyně a mě čeká ještě spousta práce. Dělal jsem si s Dančou srandu, že půjdeme ještě večer do hospody a nepůjdeme spát, protože vstávat ve tři ráno je vstávání naprd a před dvanáctihodinovým letem by probdělá noc byla určitě ta nejlepší příprava na kvalitní spánek, ale ani jedna ještě nemáme sbaleno, a tak párty musí počkat do Afriky.

Jedem do Afriky!

Den 1., sobota: Praha, Paříž, Antananarivo

Ještě ve 3:30 mám rozkramařenou krosnu, narychlo posílám peníze na správný účet k platební kartě a zjišťuju tarify roamingu do Afriky. Už se třesu únavou a přebytkem kofeinu v těle po silné kávě.

Áááno, zapínám krosnu a navážím krásných 14,3 kg. A to do ní nad rámec seznamu nakonec šla i darovaná, s láskou pečená buchta „na přilepšenou na cestu“, skleněná placatka slivovice a pár dalších věcí pro štěstí.

Když konečně odškrtávám „osprchovat se“, poslední položku ze seznamu, můžeme vyrazit na letiště.

Letiště prázdné, letadlo poloprázdné. Po jednom předraženém panáku v letištní restauraci se všechno zdá být lepší. Vstup na palubu má uklidňující účinek. Už není cesty zpět. A pak konečně spánek.

Paříž. Tady mají opravdu hrozné znělky v rozhlase, šílený výhled na útroby letiště a taky ne moc dobrý víno. Ale po pár doušcích se přeci jen smějeme a posíláme po internetech aprílový pozdrav z Francie.

Madagaskar

Po zhruba hodinové pauze nastupujeme do přečpaného obřího letadla. Dojímá mě, jaká je tu pestrá směs lidí, a oplácím srdečný úsměv páru starších turistů, kteří jsou stejně jako my oblečení v odepínacích outdoorových kalhotách (takových, co z nich uděláte kratšasy pomocí zipu) a taky se stejně jako já zakuckali parfémovým oparem za jakousi dámou v kostýmku na jehlových podpatcích.

Zmocňuje se mě panika, úzkost a neskutečné zadostiučinění zároveň. Když se odlepujeme od ranveje, mám slzy na krajíčku. Dojetím. Plním si sen. Opravdu tam letíme. Do džungle, do bahna, mezi moskyty a lidi, kteří neznají moji kulturu, moje hodnoty, můj jazyk. Dojetí a hrdost střídají obavy. Co když to nebude tak, jak si představuju?

První nadechnutí

Den 2., neděle: Antananarivo

Let trvá jedenáct a půl hodiny a to je hrozně moc. Naštěstí ke konci zjišťujeme, že naše občerstvení obnáší i samoobslužný koutek s bagetkami a nanuky chytře schovaný v zákoutí personálu, tak do závěru nabíráme nové síly.

A jsme tu! Přistáváme na ostrově a hned po vypnutí klimatizace dostáváme ještě v letadle facku horkým, vlhkým a těžkým vzduchem. Ufff. Dostat se z letadla je jen začátek. Fronta na vstup do letiště, fronta na kontrolu pasu a letenky, fronta na kontrolu nevím čeho, fronta na kontrolu víz, ne, vlastně nejdřív na zaplacení

víz, pak teprve kontrola pasu asi třemi místními úředníky a očividně každý se tam musí podepsat.

Pozorně sledujeme naše červené pasy, jak si je předávají z ruky do ruky, až konečně poslední volá zkomolené „*Katerina!*“

Během našeho následného postávání u jezdících pásů a čekání na zavadla vypnou asi čtyřikrát elektřinu. Jenom se ve tmě s Dančou chytáme za ruce a jsme ve střehu s druhou rukou každá bezpečně na svém batůžku na břicho. Jsme z toho vystrašené a bojíme se, že nás někdo okrade.

Četly jsme, že s platebními kartami to tady zatím moc nefunguje, takže u sebe máme hotovost na celou dovolenou. Plánujeme ji hned na letišti vyměnit za místní měnu, ariary, kterou běžně v českých směnárnách nezískáte. Asi tím, že je stále Madagaskar hodně spojený s Francií, tu pochodíme i s eury a nemusíme mít dolary.

Mám trochu respekt z toho, že se tu budu proměňovat s paklíkem eur a následně pěkně naducaným balíkem malgašských ariary, takže to chci mít rychle za sebou. „*Hele, ten pán před náma vyměňuje jen 150 eur. Koukneme, jakej balík dostane. Heeeeej, tak to ne. No, to nejde, to nemůžeme. Nemůžeme vzít skoro za tisíc eur, to se nám nevejde ani do batohu!*“ Nakonec vyměníme každá jen půlku a itak to je balíček, který by se nevešel ani do větší ledvinky. Když si kurz pro lepší počty zaokrouhlíme, za korunu tu dostanete sto ariary, takže při převodu z jejich na naše pak už vždycky jen dělíme stovkou.

Cpeme všechny peníze do batohu a vydáváme se hledat domluvený odvoz. Měl by na nás čekat hotelem sjednaný taxikář

s cedulkou s našimi jmény. Nikde nikdo. Ani žádní další čekající a naléhající taxikáři už v hale nejsou. Přitom jich tu teda bylo! Tak fajn, musíme si poradit samy. Před budovou stojí ještě pár taxíků, a tak po chvilce smlouvání nastupujeme za 50 000 ariary (500 Kč), za které jsme měly jet i původně, obvyklá cena.

Hned za rohem řidič hned zastavuje a tankuje benzín. Smějeme se – to se nám v taxíku ještě nestalo. Naopak ale za chvíli mi lehké přibrzdění v pofiderní uličce způsobuje zástavu srdce, krevního oběhu a mozkových přenosů v jednom. Je to pohled jako z nějakého postapokalyptického filmu. Prázdna neosvětlená ulice se zabedněnými okny i dveřmi do domků. Teda domků, spíš takové změti stěn, různých desek a rohoží. Uprostřed cesty stojí vychrtlý pes a unaveně kouká do reflektorů auta. Mezi stavbami se sem tam ve světle měsíce mihne stín. Mám pocit, že projíždíme nějakou chudinskou čtvrtí, kde vládnu gangy a v noci nikdo z domu nevystřelí ani malíček. Už nás nikdy nikdo neuvidí, pomyslím si. Naštěstí zastavujeme až před budovou s nápisem Madagaskar Underground, naším hostelem. Z haldy peněz hodně nenápadně lovím ten poněkud zanedbatelný obnos a dávám ho taxikáři.

Slovy „*Daniela? Katarína?*“ se nás ujímá místní uvítací výbor a jsme vedeny přímo do pokoje a ke svým postelím. Vyprahlé, upečené a tak celkově úplně mimo se bezděčně shodujeme na tom, že to chce tekutiny. Myšlenka začala nealkem, ale na bar přicházíme stím, že chceme „bír“. K velkému potěšení přítomných. Dostaneme tedy před sebe dvě lahve piva Castel a dvě umaštěné sklenice. Chvíli na sklenice koukáme a pak konstatujeme, že máme slivovici, že to pak vydesinfikujeme. Jdeme do toho, jen to zasyčí.

Po pivku, průjem neprůjem, na slivovici zapomínáme a míříme přímo do postele.

Přehřátá a rozlámaná se budím milionem zvuků. Ostatní spolubydlící ze společného pokoje mluví a činí, jako by se tu vůbec už nespalo, nezavírají za sebou dveře a venku se asi něco bourá. Smrad. Hluk. Smrad, strašný smrad. Je to, jak kdyby vařili asfalt. Nevstávám, nehýbu se. Jsem unavená a jen v duchu nadávám.

K snídani se těšíme na palačinku. Čekáme dobrou hodinu na kafe a džus. Palačinka přijde kupodivu první. Hned za ní džus a –

„Cože? Co to je? V tom je mléko? To ne! Tak třeba je to prášek, jdu se zeptat...“

„Jo, je to prej mlíko.“ Tak si prosíme o kávu bez mléka. Nechceme riskovat. Víme, že pro zažívací systém Evropana může být mléko velkou nepříjemností. Stejně tak led anebo omývaná zelenina. Neměly bychom pít ani jejich kohoutkovou vodu, takže třeba i na čištění zubů používáme vodu balenou anebo vlastnoručně ošetřenou desinfekčními tabletkami.

Ale to byla taková vzdělávací vsuvka, vraťme se k reklamované kávě s mlékem. Slečna přinesla vylepšenou verzi: velmi módní zavařovačky s LEDOVOU kávou. *„V tom je led?“ „Jo.“ „Co ted?“*

Rozhodneme se chudinku už netrápit a risknout to. Přes velký odpor kávu srkám a konstatuju, že chuťově není špatná. Stejně ji ale radši zapijíme velkými doušky slivovice. Z té čtvrtlitrové skleněné placatky od strejdy Vaška jsme víc jak polovinu daly společnými silami ke snídani. Máme ale dobré zásoby. Dohromady nás přátelé

a rodina vybavili asi třemi litry a to jen samé výběrové domácí značky.

Po krizi s ledem přichází krize s plánem. Nemáme vůbec jasno, kam, kdy a kudy pojedeme. Opakovaně bezhlavě pícháme prstem do mapy, pak hledáme příslušnou stranu každá ve svém průvodci, chvíli si čteme, následně se vzájemně informujeme, co můj Bradt a Danči Lonely Planet píše.

Nakonec se usnášíme, že náš další cíl bude „západ“. Dneska se podíváme po centru a pak zajedeme objednat taxi-brousse na zítra. Taxi-brousse jsou minibusy, které jezdí po ostrově jako hromadná doprava. Nemá jízdní řády, jen obvyklou denní dobu, kdy přibližně odjíždí.

Pak nás oslovuje místní týpek jménem Mbere a nabízí nám slušný program výletu na „tsingy“, což je místo, kam se rozhodně za svůj pobyt plánujeme podívat; vlastně jsme se před chvílí domluvily, že jako první zamíříme právě tam. Tsingy jsou vlastně nádherná část krajiny s vápencovými skalními útvary protkanými řekou a lesem. Jejich návštěvu lidé často spojují se sjížděním řeky Tsiribihina a pak návštěvou Baobab Alley, nejznámějšího místa s baobaby. Centrem výletů je v tamní oblasti větší město Morondava, které je právě dobrým výchozím bodem pro výjezd na západ slunce nad baobabovou alejí, a zřejmě je to příjemné místo k ubytování na pláži na západním pobřeží ostrova.

A všechno tohle nám Mbere nabízí jako výlet ve skupině, kterou dává dohromady. Sedáme si s ním a probíráme plány. V podstatě to zní, jako kdyby četl náš itinerář, který jsme daly před pár minut dohromady. Navíc, za rozumnou cenu bychom se přidaly ke skupince

a měly všechno zajištěné. Nejsme si tím ale jisté, byly bychom hodně svázané jeho termíny a pravděpodobně bychom tím ztratily hodně času, protože nabízený výlet se má odehrát až za týden. Chceme si to ještě rozmyslet, ale už teď jsme o spoustu užitečných informací moudřejší, hlavně o to, že ta oblast je momentálně ještě rozmokřená po deštích, cesty jsou bahnité a nedá se tam pořádně dostat, proto tam taky Mbere míří až za týden.

Pomohl nám vymyslet docela dobrý plán na cestu na jih, kterou bychom během toho týdne mohly absolvovat a pak se k němu přidat. To zní docela dobře a dokonce po nás nechce žádnou zálohu, takže si to můžeme kdykoli rozmyslet. Samozřejmě, existuje riziko, že místa obsadí, ale to nás asi moc netrápí. Stejně si spíš myslíme, že budeme chtít jet samy. Loučí se s námi poslední dobrou radou, že v neděli, tedy dneska, je všude zavřeno.

Přesto se pak vydáváme do „centra“ Antananariva, kterému se zkráceně říká „Tana“. Je to hlavní a největší město Madagaskaru.

Vlastně jdeme ze začátku na úplně druhou stranu, ale rychle se v mapě chytáme a brzy se dostáváme k našemu cíli – na tržnici. Je to jako na pouti. Milion let stará muzika a spousta lidí. Tady koupíte všechno, úplně všechno. Od oškubaného kuřete přes čerstvý ovocný džus a škeble až po nový stan. Taky to tu pestře smrdí, je tu ruch a špína. Ale nebojím se. Tahle místa bytostně nesnáším, ale přesto se vlastně tolik nestrachuji. Lidé zírají a pokřikují, ale to je všechno. Je to nepříjemné, cítím se sklíčeně a až moc středem pozornosti, protože naše světlounká kůže svítí do všech stran. Překvapuje mě, že to na mě nepůsobí vyloženě nebezpečně, ačkoli si pečlivě střežím foťák a kameru.

Na náměstí se snažíme najít jídlo. Moc nevíme, co vlastně hledáme, ale chceme něco kontinentálního. Zítra je v plánu celodenní cesta autobusem, od které stále vůbec netušíme, co očekávat, tak nemíníme hned vzačátku riskovat. Naštěstí nehledáme dlouho a objevujeme pizzerii. Dáváme si chickenburger, ze kterého preparujeme jakýsi malgašský hermelín, zato čerstvou zeleninu bereme na milost. Hned potom do sebe lupneme probiotika a pro jistotu je hned zapijeme „vaškovičí“, jak už jsme si pojmenovaly pálenku od strejdy.

Přes náměstí projíždí jeden taxík za druhým. Malá, světle žlutá autíčka jsou všude a Dana mi vysvětluje, že se jim říká „kachna“ nebo „kačena“. Jako jo, trochu to tvarem živou kachnu připomíná, ale upřímně – já bych si to auto asi spíš spletla s broukem. Danča jinak nedá, a proto na autobusové nádraží jedeme kachnou.

Taxikář očividně neví, kam chceme odvézt, a když se radí s kolemjdoucím, jeden ze všudypřítomných prodavačů nám přes okénko nabízí jakýsi strunový hudební nástroj. Tak komickou situaci nelze slovy popsat, ale smějeme se tak, že se s námi kačena celá třese. Bohužel můj postřeh s novou kamerou zatím není ideální, takže ten výjev zůstane jen v naší paměti.

Projíždíme chudinskou čtvrtí, kde potok vypadá úplně jako stoka z filmu na odvrácené straně moderního velkoměsta. Je málo věcí na světě, ze kterých se mi doopravdy zvedá žaludek, ale z tohoto se mi obrací notnou chvíli stále dokola. Špína, změť různých věcí a odpadků, polorozpadlá obydlí spleená ze všeho, co si jen člověk dokáže představit. A zápach, který mě nutí zadržet dech. Nezapomenu ten výjev – pohled na kuře, jak v tom bordelu stojí a je v hrozném stavu, vyzáblé, vypelichané, zplihlé a špinavé.

Po troše bloudění nacházíme stanoviště taxi-broussů. Jsme ihned odchyceny a je nám nabízena „nejlepší cena“. Kupodivu se nakonec ukazuje, že to je pravda. Z placení zálohy se nám daří vykrotit s tím, že se večer ozveme. Máme strach někomu dávat peníze. Nejspíš bychom dotyčného nepoznaly už jen chvíli potom, co bychom se od něj otočily.

Ještě se díváme, jak auto vypadá. Snažíme se působit zkušeně. Je to jedna z věcí, kterou se dočtete v průvodcích – prohlédněte si auto a svá místa, strávíte na nich hodně času. Zahlédneme taky stánek s Telmou, telefonní společnost, a tak se domlouváme, že chceme simku a kredit. Anglicky prodavačka ani její okolí neumí, tak rukama nohama zjišťujeme, jak dlouho kredit vydrží, a kupujeme testovací množství. Cestou zpátky k taxíku se necháme ještě odchytil od

jiného dopravce s tím, že alespoň porovnáme cenu. „Cože? 200 000 Ar? U tamtěch to bylo 40 000! Ani omylem. No, thank you!“

U taxíku si vysmlouváme cenu, kterou nám nechtějí věřit. Mladý kluk si ji od nás nechá napsat, a když to ukazuje ostatním, všichni se děsně smějí. Nikdy jsme už nezjistily, jestli proto, že to bylo málo nebo moc. Každopádně „domů“ do hostelu nás dovezl.

Tam nás čeká další dobrá zpráva. Mbere, náš kámoš ze včera, pro nás má rezervovaný taxi-brousse na zítra a prý nás odveze svým autem až na nádraží zadarmo. Skvělé, můžeme zítra jet po obědě v klidu přímo od hotelu. Tak ještě píšeme smsku námi domluvenému dopravci, že to rušíme.

Dáváme si na dlouhou dobu poslední horkou sprchu a černou kávu „no ice, no milk“. Nabíjíme mobily a spravujeme pomocí stříbrné všemocné lepicí pásky (kobercovka neboli duck tape) porouchanou selfie tyč, na kterou jsme se zezačátku obě tvářily nepřátelsky, ale už druhý den cesty jsme s ní kamarádky. Zažíváme náš první nálet komárů a dáváme si pár piv z místního minipivovaru. Při ukládání ke spánku už pěkně zkušeně natahuju moskytiéru a usínám oproti včerejšku nějak až moc snadno.

Lovíme steaky

Den 3., pondělí: Antananarivo

Ranní probuzení po třech místních supersilných pivech není moc fajn. Jazyk přilepený z horka a žízňě na patro a hrozný hlad. Vstáváme docela pozdě a už nechceme ztrácet čas čekáním na

snídani, a tak jen házíme na cestu do batohu müsli tyčky a nacpané krosny si necháváme uschované na baru. Rovnou tu platíme ubytování a rezervujeme si pokoj na poslední dvě noci na ostrově.

Vyrážíme na lov pohledů a známek. Procházíme známou ulicí s vysokými palmami. Dneska už to tu poznáváme a víme, skoro, kam jdeme. Míříme nejprve do infocentra v bývalém vlakovém nádraží, co je na konci hlavního náměstí. Náměstí se rozkládá podél ulice Avenue de L'Independance a zhruba uprostřed stojí budova radnice.

V infocentru na nás zírají s otevřenou pusou, když chceme kupony do telefonu za dvacet tisíc ariary, tedy asi za dvě stovky korun. Je to na zdejší poměry velký obnos, ale budeme mít velkou spotřebu kreditu na smsky do Evropy. Doufáme, že tu budou mít nějaké „větší kupony“. Na každém rohu je sice stánek s telefonními kupony za dva a v lepším případě za pět tisíc ariary, ale každý je třeba aktivovat pomocí zprávy nebo hovoru. Je to spousta opisování maličkatých číslic a znaků z kuponu do telefonu a ve výsledku operátor na druhé straně mluví samozřejmě francouzsky, takže ani nevíme, jestli se nám to podařilo zprovoznit. Bohužel, ani v infocentru nemají jiné a my se holt musíme smířit s hrstičkou kuponů v podobě maličkých papírků a s vidinou, že se večer uklikáme k smrti.

Pak se ptáme na známky. Slečna nás posílá na poštu. S vědomím, že se s námi francouzsky nedomluvila, nás ještě vybavuje lístečkem. Je na něm prý francouzsky napsáno, že chceme dvacet známek do Evropy.

Na poště je hodně přepážek a spousta lidí, kteří si nás zvědavě a podezřívavě prohlíží. Třikrát si nás pracovníci pošty mezi sebou pošlou, než najdeme to správné okénko s „timbre“, tedy známkami, jak nám hodná slečna poradila. Poštačka si nás zkoumavě prohlédne, přečte papírek a skoro nesrozumitelnou angličtinou spustí: „*Dvacet? Máte peníze? Dejte mi je.*“ Položím peníze na stůl a dívám se na záda té drobounké Malgašky, která se slovy „*Počkejte, prosím,*“ mizí i s penězi v útrobách poštovní stanice. Nevrací se docela nepříjemně dlouhou dobu, tak si říkáme, jestli nás nevypekla. Známkový pořádek dostaneme, ale na dotaz, jestli mají i pohledy, jenom kroutí hlavou. Nevadí, seženeme je v nějakém hotelu.

Máme hlad, a tak jdeme hledat Sakamangu. To je hotelová restaurace, kterou nám doporučili v našem ubytování, když jsme se ptaly po dobrém steaku ze zebu. Totiž, pokud byste se mých přátel zeptali, o čem jsem mluvila před odjezdem nejvíc, byl by to asi zebu steak. Všichni básnili o tom, že uvidíme lemury a fosy, ale my s Dančou měly jasno, na co se těšíme nejvíc – na kus masa z místní krávy.

Sice vysněnou restauraci po dlouhém hledání nacházíme, ale číšnice nás upozorňuje, že je ještě zavřeno. Je velmi milá a usazuje nás s tím, že kuchyň vaří až od dvanácti, ale že si můžeme zatím dát něco k pití. Protože naše prozatímní zkušenost naznačuje, že malgašské tempo je příšerně pomalé, raději se hned ptáme, jestli se to stihne, že musíme v půl jedné odejít. Ona překvapivě nabídne, že by nám to mohla objednat v sousední restauraci, kde otevrou za dvacet minut, a my tu můžeme zůstat sedět, že to zařídí. „*Ok, super!*“ Dostáváme jídelní lístek a okamžitě se ptáme po